

[Lorentzen.]

indføres der nogle lidt ændrede Regler om Formuekonfiskation, idet man i det store og hele knytter den til en Fængselsstraf paa 4 Aar, dog med en enkelt meget vigtig Fravigelse i det foreliggende Lovforslag. Regeringsforslaget vil næppe i Praksis paa dette Punkt afvige stort fra den nugældende Lov.

Straffelovstillægget indførte som bekendt et helt nyt Begreb i dansk Ret: Fortabelse af almen Tillid. Dette Begreb lader Lovforslaget forsvinde, men ikke de mange Retsvirkninger, som var knyttet til dette Begreb. De udvides endogsaa med, at domfældte ikke kan virke som Leder af nogen Ungdomsorganisation eller være Medarbejder ved Dagblade eller periodiske Tidsskrifter eller økonomisk interesseret heri. Til Gengæld udgaar Fortabelse af Retten til Næringsbrev og Pension m. v. — dog vil Retten hertil efter almindelige Regler som Hovedregel alligevel være fortabt.

Det fastsættes i Lovforslaget, at naar Dommen lyder paa Fængsel i 4 Aar eller derover, skal disse Rettigheder fortabes for bestandig, ellers i 5 Aar. Norge har allerede ændret sine Regler herom — det skete i August 1945 —, men selv med de foreslaaede Ændringer vil vore Bestemmelser være væsentlig haardere end de norske.

Hvis Lovforslaget bliver til Lov, vil en væsentlig Del af de allerede dømte være dømt strengere, end hvis Domfældelsen var sket efter den nye Lov, og derfor indeholder Lovforslaget Regler om en Revision af alle tidligere afsagte Domme.

En Betænkning fra det af Justitsministeriet nedsatte Udvalg ledsager Lovforslaget, og der gives i denne et fyldigt Materiale til Bedømmelse af Udvalgets Synspunkter.

Lovforslaget om Ændringer i Retsplejeloven finder jeg ikke Anledning til at sige noget om, for jeg synes, det er en næsten betydningsløs Ændring, der foreslaas.

Til Slut vil jeg blot sige — som anført af den højtærede Justitsminister —, at Lovforslaget bygger jo paa dette meget sagskyndige Udvalgs Arbejde, dog saaledes, at Justitsministeren paa enkelte Punkter har skærpet Udvalgets Forslag.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Hjermind: Naar man i Dag i Erinringen søger at genkalde sig de Drøftelser, der i Maj Maaned i Fjor fandt Sted her paa

Rigsdagen angaaende Straffelovstillægget om Førræderi og anden landsskadelig Virksomhed, og sammenligner dem med det, der nu præger Fremsættelsen af Revisionsforslaget og de to Ordførertaler, der er holdt her i Dag, kan man i hvert Fald i een Henseende iagttage en betydelig Forskel. Den Enstemmighed, som Straffelovstillægget i Maj 1945 trods enkelte kritiske eller maaske snarere tvivlende Røster blev mødt med, var af meget stor Værdi for Opgøret med Landsførræderne og med dem, der svigtede Fællesskabet under den tyske Besættelse. Inden for det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, har man stadig den Opfattelse, at det vilde være af stor Betydning for Opgøret eller Udrensningen, om Rigsdagen ogsaa kunde afslutte sine Overvejelser angaaende Revisionen i Enighed, i hvert Fald om Hovedpunkterne. Naar jeg fremhæver dette, er det, fordi jeg betragter det som den fornemste Opgave i Dag at søge at skabe Klarhed, Ro og Sikkerhed inden for denne Del af Retssystemet, saa vidt det er menneskeligt muligt, og derigennem faa afløst Kritikken og Tvivlraadigheden af en Afklaring og en Enighed om, at nu ligger denne Del af Opgøret med Landssvigerne fast.

Jeg siger ikke dette, fordi jeg ikke ventede Diskussion og Kritik omkring Førræderiloven — naturligvis maatte det gaa saadan; og saaledes som vi ønsker vort Samfund, ser jeg heller ikke noget forkert i, at Diskussionen har været ført, men der maa nu stræbes efter Klaring og Fasthed.

Efter den i Maj Maaned faktisk enstemmigt gennemførte Lov fulgte en Kritik, der var støttet af højt ansete og retsindige Kvinder og Mænd, paa samme Tid som lige saa højt ansete og retsindige Medborgere gav Udtryk for Tilslutning til de Synspunkter, der havde fundet Udtryk i Loven. Naar nu det fremsatte Lovforslag gaar i Udvalg, er det mit Partis Ønske, at Lovforslaget skal undergives en omhyggelig og grundig Overvejelse, baade hvad angaar Principperne for denne Lovgivning og med Hensyn til Enkelthederne. En saadan Gennemgang maa vi tage os Tiden til nu. Dette er paakrævet nu i lige saa høj Grad, som det i Maj Maaned føltes paakrævet at handle hurtigt. Jeg skal ikke foregribe denne Udvalgsbehandling ved at gaa alt for dybt ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men skal derimod gøre nogle Bemærkninger om de to Hovedspørgsmaal, nemlig for det første om det strafbares Omraade, altsaa hvad der overhovedet skal straffes, og for